

บทที่ 1

เคยมีคนบอกฉันว่าคนเราถ้ามีความกตัญญูรู้คุณคน ยังไงชะงักก็จะเป็นผู้เจริญ...

ใช่แล้ว!! เจริญเจริญมากเลย เจริญจนต้องมาปวดกบาลอยู่เนืองนี้ ใครจะไปคิดล่ะ ว่าการที่คุณปรับฉันมาอุปการะหลังจากที่พอกับแม่ เสียชีวิตไปเพราะเรือล่มที่ร้อยเอ็ดเมื่อหกเดือนที่แล้ว จะกลายเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันทุกข์ทรมานใจอย่างกับปลาไหลในคลองแสนแสบ T-T

ตั้งแต่ที่ฉันเหยียบย่างเข้ามาในบ้านหลังนี้ บ้านที่มีคุณป้า (จอมลำเอียง) กับยายลูกสาว (เอาแต่ใจ) ฉันก็ไม่เคยได้อยู่อย่างสงบสุขในบ้านเลยสักครั้ง ต้องมีเหตุให้ได้ทดแทนบุญคุณกันตลอดเวลา เหอะๆ สงสัยยายป้ามันกลัวว่าอนาคตฉันจะไม่เจริญ เลยหาเรื่องให้กตัญญูกันซะให้เต็มที

แต่เนื้มันก็เกินไปแล้วนะ!!! มาสั่งให้ฉันทำนู่นทำนี่ ตั้งแต่โกยขี้หน้าบ้าน ย่นไปตามล่าหาเจ้ามือหอยที่ซึ่งเงินหมื่นหนีไปเฉิบๆ ฉันไม่ใช่เทศบาลกทม. นะเพี้ย แล้วไอ้งานล่าสุดที่ฉันได้รับมอบหมายมายิ่งแล้วใหญ่

แค่นี้ฟังเงื่อนงำก็แทบจะออกไปรำดาบถวายรอบหมู่บ้านซะให้รู้แล้วรู้รอด

"ทำไมไม่สั่งให้หนูไปกู้ระเบิดที่สามจังหวัดชายแดนซะเลยล่ะคะ คุณป้าขา หนูอยากตาย TOT"

"เกิดอะไรขึ้นเฮลตี้ มาอะอะไว้วายอยู่แถวนี้ทำไม"

อู๊ย! สงสัยฉันจะคิดดังเกินไปหน่อย พี่เอชเลยได้ยินจิตด้านมืด ของฉันเลยอะ แย่ๆ

อ้อ! ลืมแนะนำ เฮลตี้ก็คือฉัน ส่วนพี่เอชคือหวานใจของตัวเองแหละ ฮีๆ (เขิน >///<<) ฉันรู้จักกับพี่เขามาประมาณหกเดือนได้ (ก็ตั้งแต่ย้ายมานะแหละ) แต่เพิ่งคบกันฉันคนรักได้แค่สองเดือนเศษๆ เท่านั้น พี่เอชเป็นพี่ชายข้างบ้าน หรือบางครั้งฉันก็ชอบเรียกเขาเองว่า 'เจ้าชายข้างบ้าน' เพราะบุคลิกมาดนิ่ง ขรึม แต่อบอุ่นและอ่อนโยน ไม่เหมือนใคร ทำให้ฉันสรุปเอาเองว่าเขาคือเจ้าชายสี่ยูธภาคประเทศไทย ที่เป็นของฉันคนเดียว อะฮ้า!

ป.ล. ถ้าเย็นชากว่านี้หน่อยก็เป็นเจ้าชายลึกลับได้แล้ว แต่คล้องกัน ดินะ เย็นชากับเฮลตี้ ฮิ้ว >O<

"ไม่สบายหรือเปล่าเฮลตี้ เดี่ยวก็ไว้วาย เดี่ยวก็ยิ้มหวานทำตาเข้ม เป็นเลขแปด ไปหาหมอหน่อยไหม"

คราวนี้พี่เอชถึงกับเดินปรีเข้ามาประชิดติดขอบรั้วอย่างรวดเร็ว พลางชะเง้อหน้ามามองใกล้ๆ เพื่อพินิจพิเคราะห์อาการอย่างกับเป็นหมอ ซะเอง

รักทุกช่วง ห่วงทุกระยะ นี่ละคติประจำใจของพี่เอช - -*

"เฮลตี้ไม่ได้บ้านนะ แต่ใกล้จะบ้าเต็มทีแล้วเพราะคำสั่งพิลึกก็ก๊อ ของพี่โดนัทกับคุณป้านั่นแหละ!!!"

"ทำไม หรือโดนัทสั่งให้ไปซื้อเนื้อลูกแกะตายในห้องแพะมาประเคน ให้พี่สาวเรา"

"ไม่ใช่คะ มันเลวร้ายกว่านั้น TAT"

"อืม... งั้นก็ให้ไปงมบ่อปลาทุหาปูเค็มมาตำสั้ตำไซ้ใหม่"

"ไม่ใช่อีกนั่นแหละคะ (>O<)(>O<)"

"งั้นก็..."

"พอเออะคะ ไม่ต้องเดาแล้ว พี่เอชเอานี้ไปดูดีกว่า" ฉันทิ้งส่งหนังสือพิมพ์ในมือให้พี่เอชก่อนที่เขาจะเดาอะไรประหลาดๆ ออกมาอีก "เพราะเรื่องนี้แหละคะ ถึงทำให้เยลลี่ลุ่มใจแทบเป็นบ้า"

"ไหน..." พี่เอชรับหนังสือพิมพ์ไปกางดูโดยเร็ว "เอ จริงหรือ ทำไมพี่ไม่เห็นรู้เรื่องเลย ชาวมาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย"

"เมื่อเช้าคะ แต่เยลลี่ได้รับคำสั่งเมื่อช่วงบ่ายนี้เอง TAT"

"โอ้โห! บ้าใจร้ายฆ่าหลานสาวตายสองศพ เหตุเพราะขาดสติที่โดนโกงจนหมดตัว นี่เยลลี่กลัวว่าจะถูกฆ่าเหมือนกันไซ้ใหม่"

เวร! ไปสนใจอะไรตรงนั้น ไม่ตลกเลยนะ แง >O<

"ไม่ใช่คะพี่เอช!! ไม่ใช่ชาวฆาตกรรมนั่น แต่เป็นเรื่องพีโดนท์กับอีตาไฮโซที่ชื่อไฟร์สอะไรนั่นต่างหาก เขาเลิกกันแล้วนะคะ เมื่อเช้านี้เอง ดูสิคะเนี่ย ตรงนี้" ฉันทิ้งทางสว่างให้กับพี่เอชชัดๆ

'เลิกแล้วจ้า!! หนุ่มหล่อไฮโซชื่อดังไฟร์ส พลิกอร์ และวีเจสาวสวยสุดฮอตโดนต์ ดารานัท ทั้งคู่คงได้สวมคอนเวิร์สกันอย่างเป็นทางการแล้วแน่ๆ หลังจากมีนักข่าวได้ภาพปาปารัสซีของไฮโซหนุ่มกับวีเจสาวหน้าใหม่หัดเบรียวอย่างน้องโอบอล ปรมา ขณะไปสวีทกันที่ภัตตาคารหรูย่านสีลม แล้วมาว่างานนี้วีเจสาวเสียน้ำตาไปหลายโถ่ง แต่ยังปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น'

"อะไรกัน หมอนั่นมีผู้หญิงอื่นแล้วหรือ แบบนี้พี่สาวเราจะว่ายังไงล่ะเนี่ย" พี่เอชเงยหน้าขึ้นถามแทบจะทันทีที่ฉันทิ้งนิ้วลงไปตรงขำวนั้น

"นี่แหละคะปัญหาที่เยลลี่กำลังเผชิญหน้าแบบระยะประชิดอยู่ในขณะนี้ TAT"

"ที่ยังไม่เข้าใจอยู่ดี" พี่เอชขมวดคิ้ว "สองคนนั้นเลิกกันแล้วเกี่ยวอะไรกับเราด้วยละ"

"ก็กำลังเพื่อเอาใจพี่โดนัทของคุณบ้างด้วยกันสองข้อ หนึ่ง เบลลี่ ต้องทำยังไงก็ได้ให้อีตาไฟร์สกับยัยโอบอลเลิกกัน และสอง เบลลี่ ต้องทำให้อีตานั่นกลับมารักพี่โดนัทเหมือนเดิมให้ได้!!"

"เกินไปหรือเปล่า ไม่เห็นต้องลงทุนทำขนาดนั้นเลยนี่"

ว่าแล้วที่ว่าพี่เอชต้องคัดค้านสุดตัว ใครยอมก็บ้าแล้วละ ฉันเองยังไม่อยากจะทำเลย

"งานสองงานนี้แลกกับค่าเทอมและเงินค่าใช้จ่ายอีกหลายเดือนของเบลลี่นะคะพี่เอช เบลลี่จะทำยังไงดี อีกไม่กี่วันก็ต้องเอาเงินไปจ่ายที่มหา'ลัยแล้ว แต่คุณบ้างไม่ยอมให้ ท่านบอกว่าต้องรับปากแล้วทำงานนี้ให้สำเร็จก่อน ฮือๆ TAT" ฉันเริ่มคร่ำครวญด้วยความอัดอั้นตันใจ

ทำไมอะไรๆ ก็ต้องมาตกที่ฉันเป็นคนรับกรรมทุกที ทำไมฉันจะต้องแบกภาระชีวิตเฮงซวยของพี่โดนัทด้วย อีกหน่อยถ้ามีลูกฉันคงต้องไปทำคลอดให้สินะ แล้วไอ้ตอนทำลูกจะต้องให้ฉันไปช่วยด้วยหรือเปล่าเนี่ย โอย...แค่คิดก็อยากจะบ้าตายแล้ว ปวดหัวๆๆ ที่ซู้ดดด -O-

"ค่าเทอมมันสักเท่าไรรึกันละเบลลี่" พี่เอชเอ่ยปากถามหลังจากเงยบไปพักใหญ่

"พอเลยคะพี่เอช รู้นะว่าคิดอะไรอยู่ เบลลี่ไม่ได้ต้องการให้พี่ช่วยเรื่องเงินนะคะ แต่อยากให้ช่วยคิดว่าทำยังไงดีสองคนนั้นถึงจะกลับมารักกันเหมือนเก่า"

"ให้พี่ช่วยเรื่องเงินคงง่ายกว่า - -"

"ไม่เอาคะ ยังไงเบลลี่ก็จะไม่ฟังพี่เรื่องเงินเด็ดขาด นี่มันตั้งหลายหมื่นนะคะ แฮ่~ สงสัยงานนี้คงต้องคิดเองทำเองหมดแล้วเรา จะไหวหรือเปล่านั้นไม่รู้"

พี่เอชเอื้อมมือขำก้ำแกงบ้านมาตะปาดันเบาๆ

"พีเป็นห่วงเธอนะ ไม่ว่าจะทำอะไรต้องมาปรึกษาพีก่อน เข้าใจไหม พีจะไม่ยอมให้เธอทำอะไรป่วนปามตามลำพังเด็ดขาด!"

ฉันทกำลังจะตอบกลับแต่ก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงดังมาจากด้านหลัง

"เฮลลี่!!"

"คะ" ฉันทตอบกลับอัตโนมัติประหนึ่งเป็นโอเปอเรเตอร์มือถือนีทอกซ์ แล้วรีบหันขวับไปมองต้นเสียงทันที "พีโดนัทมีอะไรหรรหคะ -o-"

"ฉันทบอกให้รีบงานให้เร็วที่สุดไง ออย่ามัวแต่ผลาญเวลาไปกับเรื่องไร้สาระล่ำลាក់นอยู่เลย ไม่ได้ให้ไปออกรบสักหนอย รีบๆ ไปจัดการได้แล้ว" พีโดนัทปรายตามาทางฉันทกับพีเอชอย่างไม่พอใจ

อะไรพะ! ตัวเองออกหักแล้วมาพาลคนอื่นเขา พีโดนัทนี่อะไรก็ตีหรรห เสียแค่นิสัยเท่านั้นแหละ ถ้าเลิกเอาแต่ใจกับพุดจาประชดประชัน ให้น้อยลงได้บ้างนะ จะน่ารักขึ้นเยอะเลย

"เธอคิดอะไรอยู่นะโดนัทถึงให้เฮลลี่ไปทำอะไรไม่เข้าท่าแบบนั้น" พีเอชโพล่งขึ้นทันที ท่าทางแข็งกร้าวอย่างพร้อมจะปกป้องฉันทเต็มที่

"นี่มันเรื่องในครอบครัว ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของคนอื่น!"

พีโดนัทเน้นคำว่า 'คนอื่น' ชัดเจนก่อนจะสบบัดหน้าพริต แล้วเดินหนีไปอย่างไม่ใยดีเหมือนนางร้ายในละคร --^

อือย...คนอะไรมันจะสวย เร็ด เซ็ด หยิ่งได้ขนาดนี้ ออย่าให้ฉันทไต่เค็ดได้ผอมเพรียวเรียวลมสมส่วนแบบนั้นบ้างนะ แม่จะเงยหน้ามองหาอุกกาบาตทุกวันไม่หันมองใครเลย คอยดู!

"จันเฮลลี่ไปก่อนนะคะพีเอช มีอะไรคืบหน้ายังงจะมาบอกพีอีกทีนะ ^^ "

ฉันทกล่าวลาพีเอชด้วยสีหน้าเซื่องซึมเป็นหมาเหงา เขามีที่ท่าเหมือนจะเอ่ยปากคัดค้าน แต่ฉันทรีบชิงออกมาก่อนเพราะกลัวว่าพีเอชจะพยายามหวานล่อมให้ฉันทใจอ่อนยอมรับข้อเสนอของเขาจนได้

ไม่ๆๆๆ พี่เอชช่วยเหลือฉันมามากพอแล้ว ต่อไปนี้ฉันจะจัดการปัญหาของฉันด้วยตัวเองสักที!

โครม!!!

ฉันยกนิตยสารทั้งหมดที่มีในบ้านมากองไว้บนพื้น แล้วจัดการฉีกออกมาเฉพาะหน้าที่มีเรื่องของอีตาไฮโซไฟร์สอะไรนั่น อ้อ! ไม่ดีรวมไปถึงเรื่องของยัยโอบอลจอมก๊อปปี้แห่งวงการบันเทิงด้วย

ยัยนั่นน่าเกลียดชะมัด ดูก็รู้ว่าพยายามจะเลียนแบบและกะเอาชนะพี่โดนต์ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ขนาดหน้าอกยังอุตส่าห์ไปอัฟเกรดซิลิโคนมาใหม่ให้ใหญ่บึ้มกว่าพี่โดนต์ กระตะเป็นบ้า อืมเฉพาะส่วนอย่างน่ารังเกียจ ไม่รู้จะเป็นดาวรุ่งหรือดาวแรดกันแน่ คนอะไรไม่มีความคิดเป็นของตัวเอง แม้แต่แฟนยังต้องมาใช้ร่วมกับคนอื่น

ชิชะ! ฉันขอแข่งให้ซิลิโคนมันย่อยไหลลงมากองรวมกันที่เท้าเป็นเต้ายายปริกไปเลย เจ็บใจน้ำกกกกกกก -_-++++

แกรก แกรก~

ฉันผูกผ้าไว้ที่หัวประหนึ่งเด็กเ็นทีใหม่พลางจัดการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาจดลงในกระดาษ แล้วก็เริ่มร่างแผนการเป็นฉากๆ เพื่อที่จะหาเรื่องใกล้ชิตนายไฟร์สจอมเจ้าชู้นั่นให้ได้

เอาล่ะ! ปฏิบัติการตามติดชีวิตไฮโซกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ววรวว >O<

ปฏิบัติการขั้นที่หนึ่ง : เป่าหู กู๊วกฤต

ตอนนี้ฉันมาถึงสตูดิโออยู่ที่ร้านกาแฟแสดมปี๊ค ซึ่งในหนังสือไอ้ไฮโซระบุไว้ว่าช่วงเวลาประมาณหกโมงเย็น ถ้าไม่มีธุระอะไรเร่งด่วนอีตาไฟร์สมักจะมานั่งจิบกาแฟเหล่สาวอยู่ที่นี่ เพราะงั้นฉันต้องมานั่งประจำการเอาไว้เพื่อรอให้เหยื่อเสด็จมา

อาวุธของฉันมีเพียงแค่หนังสือพิมพ์หนึ่งฉบับกับปากที่เคลือบด้วย

ลิปสติกที่ชมพูแปร้นแหลน และแว่นกันแดดอันโตเท่าฝ่าหม้อเพื่อใช้อำพรางหน้าตาเพียงเท่านั้น เพราะจอมโจรย่อมไม่เปิดเผยใบหน้าที่แท้จริงเด็ดขาด แม้ว่าจะยังไม่ได้ลงมือขโมยอะไรก็ตาม (∧O∧)/

โง่ง...เฉียบคมมัย (เพิ่งคิดได้เมื่อกี้)

ตึก ตึก ตึก~

ฮะ! เสียงคนกำลังเดินมา จะไซอิตานั้นหรือเปล่านะ - -

ฉันรีบยกหนังสือพิมพ์ขึ้นมาบังหน้า แล้วแอบส่องสายตาผ่านรูเล็กเท่าไข่แย้ที่เจาะไว้กลางรอยพับหนังสือพิมพ์ 'O'

โธ่โธ่! ผู้ชายที่กำลังเดินมาใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีน้ำเงิน กางเกงสแล็คสีดำ สวมรองเท้าหนังและนาฬิกาที่แค่เห็นภายนอกก็รู้ว่าแพงระยับ ใบหน้าหล่อเข้มคมคาย ผิวพรรณขาวเนียนตามประสาลูกผู้ดีมีตระกูลทั่วไป ทรงผมซอยทั้งหัวสไตล์หนุ่มนักเรียนนอกที่ชอบแหกกฎ ลักษณะเพอร์เฟ็คต์ทุกประการแบบนี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากอิตานันคนเดียวเท่านั้น

ไฟร์ส... พลิศร์ อิศรานุวัฒน์!!!

อ้ากกกกกก -O- หล่อจะเป็นลม ขอยาดมให้ช่วยด้วยยย >O<

เขาเดินมาทุดันงลงที่โต๊ะข้างๆ ฉัน หยิบกระเป๋าขึ้นมาเปิดและเอาโน้ตบุ๊กรุ่นใหม่ล่าสุดออกมาวาง เล่นเอาฉันน้ำลายแทบหกอยากจะเป็นโจรขึ้นมาจริงๆ ฮะเดี๋ยวนั้นเลย เอ๊ะ! หรือฉันจะเปลี่ยนแผนเป็นลักพาตัวอิตานันแทนดิเนะ จะได้เรียกสักสองล้านไปซื้อบ้านแล้วตั้งตัวมีชีวิตใหม่ไปเลย ไม่ต้องรอใบบุญเศษเงินเศษทองจากใครอีก อืม น่าคิดๆ .V.

"ขอ Hot Cappuccino Mix Vodka Decafe แก้วหนึ่ง"

อิตาไฟร์สเงยหน้าสั่งกาแฟอะไรก็ไม่รู้ที่ฉันไม่รู้จัก เลยต้องเหลือบมองไปที่ป้ายหลังเคาน์เตอร์นิดหนึ่งเพื่อเช็คราคา ทำให้ข้อคตาเหลือกจนน้ำเปล่าแทบพุ่งออกมาจากปาก (ไม่มีตั้งค้สั่งกาแฟ TAT)

กาแพเปรตอะไรแก้วละห้ารอยห่าลิบ!!! ปล้นกันเลยเถอะ OoO
ดินะที่ฉันตั้งแค่คุกก็กับน้ำเปล่า ราคารวมกันเจ็ดสิบบาทเท่านั้น
แต่แค่นี้ก็แทบจะกระเด็นไม่หลงแล้ว สงสัยต้องห่อกลับบ้านเก็บไว้ทะเล
กินอีกหลายๆ วัน

ไม่ได้การละ ฉันต้องเริ่มแผนการลักทีสินะ เหลือก็มานั่งชดเชงค์
ห้ารอยอยู่ใกล้ๆ แล้ว ถ้ามีวแต่เช้าเดียวจะผัดแผนไปซะก่อน

โอเค สูดหายใจลึกๆ หนึ่ง สอง สาม -O-

"อู๊ยยตายแล้ว!!! มายก๊อด อิมปีอดสิเบิลอย่างแรง" ฉันอุทาน
ขึ้นมาเบาๆ พอให้อีตานั่นได้ยิน พยายามดัดสำเนียงให้ดูกระแดะ
ต่อแหลนไว้ก่อนเพื่อความแนบเนียน "ไพร่สกับโดนัทเล็กกันแล้วจริงๆ
เหรอนเนีย ใ้อ! ไม่นะ แซดมากๆ"

ได้ผลแฮะ! จากการส่งดูผ่านรูหนังสือพิมพ์ อีตานั่นหันขวับมา
มองทันทีที่ได้ยินชื่อตัวเองหลุดลอดมาจากปากของฉัน แล้วหันกลับไป
จ้องหน้าจอกอมฯ ต่อ แต่ก็ยังเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ

เป็นที่ของฉันแล้ว ยูแยงเลยดีกว่า!

"โอ้วโนวว สงสัยสายตาของพ่อหนุ่มไฮโซคนนี้จะต้องพิการ
หรือไม่ก็บอดสีแน่ๆ ถึงได้ทิ้งพญาหงส์ลงมาเกลือกกัลัวกับแม่โคพันธุ์ถึก
ที่มีดีแค่นมปลอมๆ ไชสีใหญ่บึกเบ้มเท่านั้น แฮ้อ~ คิดแล้วก็น่าเสียดาย
วีเจโดนัทออกจะเลิศเลอเพอร์เฟ็คต์สวยเซ็กซี่เอ็กซ์แตก รีบไปยุให้เพื่อน
เราที่เพิ่งกลับจากอังกฤษไปจิบดึกว่า ตอนนี่นุ่มๆ คงจ้องกันตาเป็นมัน
แล้วละ โฮะๆ ^O^"

คราวนี้อีตาไพร่สแทบล้าล้ากาแพ เขาวางแก้วลงแล้วปรายตามอง
มาทางฉันอีกครั้ง ท่าทางสนใจมากกว่าเดิม

ไม่ได้ละ น้ำขึ้นให้รีบตัก ทองขึ้นให้รีบซื้อเก็บ เพราะฉันต้อง
เร่งใส่ไฟ

"อย่างว่าละนะ อีตาไฮโซนั้นจะไปรู้ได้ยังไงว่าอะไรคือเพชรแท้ะไร

คือก่อนกรวด ความหาไม่เห็นทางก็คงจะรีบคว้าไว้ก่อน ของดี ๆ ก็เลยโยนทิ้งแทนที่จะเก็บไว้กับตัว ให้อัเรารีก็คิดว่าคู่นี้เหมาะสมกัน คงจะแต่งงานกันเร็ว ๆ นี้แน่ ฝ่ายชายไม่น่าจะสายตามีปัญหาไปซะก่อนเลย ไม่อย่างนั้นคงไม่โดนวิญญูณบัฟฟาไล่เข้าสิงหิงของดี ๆ ไปได้หรอก"

"หยุดนะ!!!"

เฮือก -O- เสียงใครนะ... ผู้หญิงที่ไหนกัน O_o

พีบ!!

ฉันยังไม่ทันตั้งตัวก็มีใครไม่รู้กระซอกหนังสือพิมพ์ในมือฉันออกแล้ว โยนลงบนโต๊ะ พลังดึงแขนให้ฉันลุกขึ้นมายืนประจันหน้ากันแบบจะจะซะด้วย

แว๊กกกก ชิบเป้งแล้ว!! ยัยโอบอลนี่นา จะโผล่มาทำผักชีอะไรตอนนี้อ้ากกกกกก TOT

บทที่ 2

ตายล่ะวา! ยัยนั่นจ้องฉันเขม็งเลย แถมยังยืนหน้าเซ็ดแอนซิลิโคน
ซีหน้าฉันด้วย หยาบคายมาก เรื่องอื่นยอมได้ เรื่องนี้ฉันไม่ยอมนะ
(แอนอกอิมส์)

"เรอกล้าดียังไงมาวิจารณ์ฉันเสียๆ หายๆ แบบนี้"

ยัยโอบอลคำรามจนน้ำลายแทบกระเด็นมาเปื้อนหน้าสวยๆ ของฉัน
ยี้! โสโครก

"อ้าว! ก็มันจริงมัยละ เธอนะของปลอมทั้งตัวไม่ใช่หรือไง" ฉัน
ทำใจดีสู้ซิลิโคนแล้วได้กลับ "รู้หรือก่อนว่าพยายามจะทำศัลยกรรม
เลียนแบบวีเจโดนัทเขาอะ ทุกอย่างในตัวเธอมันของปลอมทั้งนั้น ใครๆ
เขาก็รู้ ขนตาปลอม ตั้งปลอม นมปลอม ฟันนี่ก็คงจะฟันปลอมด้วยสินะ
หน้าไม่อายเลยยัยซิลิโคนเคลื่อนที่!!"

"หนอย! แก..."

ยัยโอบอลเงื้อมือขึ้นมาด้วยความโกรธ แต่เสียใจอะ ฉันไม่ใช่
นางเอก เลยหันไปคว้ากาแฟจากโต๊ะอีตาไฟร์สมาสาदनหน้ายัยนั่นไป